

Sy-li spēwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoł mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Čerstwo: ó da.

Njeh ty spēwai
Swérnje dželał
Wšédne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P

• Serbske njeđzelske lopjeno. •

Budynschin

6. septembra 1925

Bauzen

Čištoč a naklad Čsmolerjez knižičiščežetnje a knižarnje sap. družst. s wobm. čuf. w Budynschinje.
Wuhadza lóždu robotu a płaczi na měřaz 15 stotnych pjenjeřtom.

13. njeđzela po swjatej Trojizy.

Sczenje swj. Łukascha 10, 23—37.

„Slaježe, kať so bjes sobu tak lubo maju“, tak hneđy w přenim čařku křešćijaniskeje zyrkwoje póhanjo sawolachu, hdyž na lubosćiwu žiwjenje křešćijanow hladachu. A hdyž nětk na nasche hromadzebyče w domach a gmejnach hladamy, móže so tež hiščeže prajicē: „Slaježe, kať so bjes sobu tak lubo maju?“ Kćeže tuta nanajreńšcha rózicžka, bratska lubosć, hiščeže we křešćijaniskich krajach? Abó je na tym, so dyrbi tón knjes na žyłe křešćijanstwo sforžicē, kať tam w jiwjenju swj. Jana na Ephejsku wořadu: „ja mam napschecžiwu tebi, so twuju přeńschu lubosć so wopušchěžil? Je na tym, so so sapočěnje dopjelnicē, šchtož je tón knjes wo pošlednich čařbach wěšchěžil: „Dofelž njeprawda so budže rošpělnicē, budže lubosć w jich wjele wostudnyčē?“ Prajicē drje móžemy, tak daloko hiščeže njeje. Mjanu křešćijanisku lubosć hiščeže namakajch. Kať so tam staršch a džěči žebi bjes sobu pschichileni w lubosći, tam w mandželstwoje so bjes sobu lubuja a čěscža, tam je řuřod řuřodej k pomozy, a strowy wopřta a hlada řhoreho, miřionstwo mjes póhanami, řnutskwone miřionstwo, Gustav-Adolffke towarštvo maju hiščeže wjele pschecželow. Tak tež je w řwojeje wořadže wudowa, kiž wjele darow ja řhudnych a řubjenych tam a řem pschiježe, Bóh jej to řaplacž. Tak řonjke towarštwa w lubosći so řeńdu a wopruija, so bychu wořadne řhornych wothladanje řđerželi a druhim k pomozy byli. Ale so by tuta bratska lubosć hiščeže wjetřcha byla a pola wřchitřich řo namakala, to drje řebi řadacž móžemy. Šebicžnosć je wulka, hdyž čłowjek jeno řam na řo myřli a řjetnje: hdyž ja jeno mam, řchto dha nje drugi stara. A to

je tak, dofelž je řo wěra pola jich wjele řhubila. Šdžež je řhryřtuř we wutrobje, hdyž čłowjek pod tutym řwojim kralom řluži, tam je jeho řmęřlenje, kať řhryřtuřowe řěřche. A kať je tón lubowak, kať řwoje řiwjenje řajnje do řlužby druhich řajil a napošled řwoju řwojatu řrej w lubosći k řbožu wřchitřich pschelinow. řo nim je tež tón Samaritski row čžinil. Tuž dži, a čžin tež ty teho řunja.

Budž řhryřtuřowy a tak tón Samaritski. Trowa řyřha:

1. wóčžko, kotrež nusu druhich widži;
2. wutroba, kotrež nusu druhich řobu řacžuje, a
3. ruka, kotrež druhim w jich nusu pomtha.

1. „Jako wón jeho wuhlada“, řela wo Samaritskim, jako tuteho řubjencho wuhlada, kiž wuhlekany, řranjeny, pošmortowy pschi drow řežesche, řě jenu jeho řel. řotajkim Samaritski mějesche wóčžko, kotrež ř lubosću na řubjencho hladasche. Tak njeře pola měřchika a Levity. A tak tež njeje bohūřel pola jich wjele nětk. Woni njewidža řubjenstwo wokoło řo, haj njeřadža jo widžecž. Jich wóčži hladaju jeno na jich wobředženstwo, na jich džělo a wužitř a wjeřele, a niž na řubjenstwo a nusu bližičeho, kotrehož maju řusto wřchědnje wokoło řo. Tam byđli řhuda řwojřba ř wjele džěčžini, kiž řo maju ř řubjenstwom řěđžicē, a bliřko bohaty muž, kiž ma wřcheho dořč, ale řadny dar bohateho řhudeho njeřwjeřeli. Tam je řhuda, řhroma řonjka w řhudej řhěži, ale řchto dha na řju ř wóčžkom lubosće hlada? Tam je řtara řona, kotrež niřoho tnych řwojich wjaz nima, ale řchto řu w lubosći hlada a wopřta? Tam je mandželřka, nětk řhorowata a řřaba, hdyž je řo we wójnřkim čařku — muž we wójnje — pschematrowala, ale řu jej dom-

jazn i luboscju pschihileni, wošebje jejny mandželski? Kač wjele starych starichich, na kotrychž njebudže žamo wot džeczi i woczkom luboscje hladane. A nětko hačle hubjenstwo dale w ludu, pola wěry bratrow, pola póhanow, sčto hlada na tutych kromych, žlepnych, němowuchich, sabludženych, hanjenych i woczkom luboscje? Wjaz Samaritskich w kóždej wšy, we wošadže, w kraju! Nječy kóždy tola niz jeno na to žwoje hlada, ale tež na to, sčtož je bližšeho. Nječy tola kóždy woczki woczini niz jeno sa kražnosce tutoho žwěta, ale tež sa jeho nusu, žaloscž, hubjenstwo. Srudžaje je, hdyž žu bohaczi, strowi, sbožowni žlepi sa wšcho hubjenstwo a potom pschińdže powalenje, njeměr a moršotanje we ludu. A kač hačle potom, hdyž na Božu prawdu pschińdže a dyrbja žlyšecž i Snjesoweho erta: „Ja žym kudy był, a ty nječy mje nažycil, ja žym nahi był, a ty nječy mje woblekaf; pschetož sčtož nječy cžinili jenemu mjes tymi mojimi najmjenšchimi bratrami, to nječy wy mi cžinili.“

Tuž budž žhrystufowu a tač Samaritski, kiž ma woczki sa nusu bližšeho. Ale tež:

2. cžoplu wutrobu, tutu nusu žobu jacžucž. To je Samaritski cžinil. „Jako jeho wuhlada, reka, bē jemu jeho žel!“ Wěšch- nič bē jeho tež wuhladač, ale džěšche nimo. Lebta bē tež tam pschichol, ale, jako jeho wuhlada, džěšche nimo na boč. A hdy bychu žo kóždeho prašcheli, cžohodla žy tač nječmilny był, by kóždy žwoje wurēcze mēł. Dha by prajił: Ja tuteho cžłowjeka nješnajach, dha njemějach žaneje pschihlušchomocžje jemu pomhacž; abo: ja njemějach khwile, dyrbjach khwatacž; abo: ja njemějach ničžo pschi žebi, so móht jomu pomhacž. Ale prawe wotmolwje- nje by bylo: ja njemějach žaneje wutroby sa mojeho bližšeho, žaneje cžopleje, žmilneje wutroby, ale žymnu, žebicžnu wutrobu, kotraž praji: kóždy je žebi žam najbližšchi. A tutu žymnu, nje- žmilnu wutrobu ma tež dženznišchi džer tač někotry; ale ty tola niz, so žo tež i tym wurēcžich: ja nimam khwile, žo sa druhich staracž; abo: to mje ničžo nještara, drusy tu žu, kiž tu pschihlušch- noscž i temu maju; abo: ja nješnaju cžłowjeka, žym žam kudy, mam žo sa tych mojich staracž. Ně, nječy je twoja wutroba žmilna. Dha potom žobu nusu bližšeho jacžujesčy. Ty wěšch, sčto reka, kudy byčž, i wudowu byčž, nješbože mēcž w domje abo na polach, khoru ležecž, wožyrocženy byčž, bjes Žesuja byčž. Žich nusa je twoja nusa. A hdžež je cžłowjeł kač ty, je twój bližšchi. Sčtož je jeho potrechito, mohlo tež na tebje pschińcž. A hdyž žym strowy, hdžež je drugi khoru; hdyž móžu žo najšecž, hdžež je drugi hlódnny; hdyž mam draštu, hdžež drugi teje tradacž dyrbi; hdyž mam tych žwojich wokolo žo, hdžež drugi pschi rowach pľaka; hdyž mam psches wěru do žhrystufa mēr a trošcht a na- džiju wěcžneho žiwjenja, hdžež je drugi we žwojej njewěrje tač nješbožowny, tač móht žo Bohu lēpje džakowacž, hačž so žym žmilny a mojemu hubjenemu žobucžłowjesej tač wjele pomham, hačž jamóžu? Kač móht žo žwojeho sboža swježelicž, hdyž nje- čant mojemu hubjenemu žobucžłowjesej po móžnosčzi pomhacž? Ach, doječ hubjenstwa, ale malo žmilnosce, haj wopravdžiteje žmilnosce, hdžež budže date niz ludži dla, niz žwojese cžesce dla, ale i wutrobu, so lubuju žwojeho bližšeho jako žam žo, so sa- pľacžu mojemu Wótzej jeho lubocž, kotruž wšchědnje wužitwam. Tuž prožmy wšchitžy, kralo luboscje, daj nam tež tajku cžoplu, žmilnu wutrobu, kotraž wšchu cžělnu a duchownu nusu žobu sa- cžuje, so žmy se Samaritskim sa žwojich, sa druhich. „Sšy ty, lubocž, porucžila, so žo mamy lubowacž, daj, so morwa dušcha živa w lubocži móhla stacž, so tež lubocž wot žo damy a so kóždy wē, sčto žmy, so my jedny narod mamy a sa jeneho stejimy.“

3. Tač, so tež napožledž žo namafa žwólniwa ruka, kotraž rad pomha. Kač žwólniwy je jow Samaritski pomhač. „Wón

pschistupitosczi i njemu wobali jeho rany a linu do nich woli a wino; a sběhnywšchi jeho na žwoje šcocžo wjedžesche jeho do hospody a pytasche jeho.“ Kačta lubocž! Samaritski njemyšli pschi žebi: ja čžu w bliskej wšy pomoz pytačž a ludži won pó- pľacž, ně, žampomha, poštorweho i winom wofšchewi, jeho rany wobali, jeho na žwoje šcocžo žadži a žam pódla bēži, a w ho- špodže žo sa njeho stara a potom hačle žam na žo myšli. Budž tež tajki Samaritski. Šsam bjer žo po potrebnosčach tych khu- dych horje, žam wopytaj khorych a trošchtuj šrudnych. Šsam štaj žwoje džělo, žwoje žiwjenje do žlužby sboža a žohnowanja druhich w jich nusu. Tajke wutrobne paršchonške džěłbracže se žlo- wom, i darom, haj tež i napominanjom je woli na jich rany, je wino, kotrež jich pošylni, haj nowe doměrjenje i Bohu šbudži a te- ho druhého i njemu wobroczi. A wježelosčž widžecž, kotruž i tym pschihotujesčy, to „šapľacž Wóh“ žlyšecž i jich erta a džakne žlyšy widžecž a wotšhorjenje khorheho, kotrehož žy wopytal a nowe sbože w domje, hdžež žy wupomhač a nowu wěru, hdžež žy trošch- towal a napominal, to je Boži dar, to je njebjeske wofšchewjenje ja Samaritsku lubocž. Tač masch mēr wutroby, wšchač žy to žwoje cžinil, a jemu wěcžnu sbožnoscž. „Hdžež ja žym, tam dyrbi mój žlužobnik tež byčž“, je Žesuf prajił. Tuž budž žhry- stufowu a i tym tón Samaritski, kiž je lubocž wužywal a lubocž žněje sa cžaj a wěcžnoscž. Šamjen. S. w. M.

Na žnjowu džakny žwjedžen (6. IX. 25).

Soel 3, 13b: „Žně žu pschihčle“.

Wješele na žnjach.

Glóš: Dženš khwaleče Woha, kšesčerjo! zc.

Žně sažo domoj khowali
žmy lēška bohacže,
tuž i wutrobu žmy wješoki;
Wóh Wócžez mižy je.

Se wužyw wobarnowal nam
psched šchfodu wótžowšy,
hdyž wodžik mrócžele je žam
a wěry pschecželny.

Desčecž w prawem cžaku dawasche
a ľasač žlónzu je,
so na žnyw žo liješchtaj
a róstej tyješchtaj.

Haj, wobarač je njewjedram,
so nimo cžehniču,
hdyž horje žłali i njebjesam
žmy próštwy i wutrobu.

Tež špodobny cžaj wobradžaf
je na žnjach i džěłanju
a i njemu možy pošćicžaf,
kiž bošahač žu.

Tač dobrocžiwny wobšwědcžaf
žo snowa Wócžez je
a jašnicž widomnje nam dač
žo žlónzu mišocže.

Tuž kěrlušč nowy sanježmy
dženš jemu wšłajo
a džak a khwalbu wopruijny
žo psched nim raduj! —

Kaf džiwne Bóh tón Snjes pomba!

(Kerz.)

Pšchi tym pšchindže jedyn i kódnikow na to, mlodej tohajzy, kotraž chyzsje wuleczec, wolojanu rynczku k nosy pšchiczinicz. Wot jeneho rosbiteho czołma bėchu kruč woloja wukhowali; tutón rosklepachu a napiřachu, sčtož nusne a trėbne, a wobwachu i tym nohu tohajki. Bė tola možno, so bu tuta tohajka wot morjakow nėlajfeje kóđe popadnjena a i tym cžłowjekam powjesć data wo tym, so na wotležaných, njehospodliwých Crosėt-kupach cžłowjekojo na wumozenje cžakachu. So by to tomu tať byto, i tutej nadžiju dachu tohajzy lecćec a wšchitkich woczi hladajštej sa njej, dołhož ju widžachu — tať, kaž nėhdy Noah je i nadžiju šhladowať sa hobjom, kotrehož wupóřka. Tola tuta nadžija snjesbožených, hižo wot wšcheho spoczatka niz pšche řhlna, wořlabnu bóle a bóle, jako řo mėřazy minychu a žana kóđž na pomoz njeřpšchpłowa. Tola njeřosastachu, řo nutrnje a wutrobnije k Bohu modlic, so by jim pomoz póřkať a jich wumohť i mórřkeho jastwa. A hlejće, runje tamna tohajka dyrbjesche to być, kotruž řebi Bóh tón Snjes wustwoli sa grat řwojeje wumóžetřeje ruťi. Jich modlitwy bėchu prawe a řpodobne, dofelž bjes morkotanja a polne demėry a tohodla, dofelž so njebėchu plapotarjo a powėdarjo modlitwow ale tajzy, kotřiž řo i wutrobu, i hwbomaj a se řkutfom modlachu; je řkutfom, i. r. woni řami wšcho, sčtož jim móžne, cžinjachu, so bychu řo jich próřtivy dopjelniťe. A tať dyrbi to pšchezo być, niz tať, so drje próřtivy wuprajijich, potom pať ruzy do kłina položijich a niczo nječiniřich, cžakach, so by Bóh tón Snjes runje tebi wšcho k woli cžiniť. To řkowo: Budžće pať cžinjerjo řwojich modlitwow a niz jenož powėdarjo; i tym řo řami řjebacze. Cži wbořy tam na Crosėt-kupach řo njeř řu řjebali. —

Wóřom njeđzel bė tať řo minyle w řamotnosći řkaliskow a morja. Tuž wohladachu daloko na morju plachtatu kóđž. Notwa, žiwa nadžija npjelni hnydom řrudne wutroby, — tol niz na dołho. Wóřy řpóřnachu, so řo kóđž njebližesche, so nimo jėdžesche. A dołho njetrajesche a bė řo pšched jich woczomaj do dalokosće řhubifa. Mėřto nadžije chyzsje řo nėť dwėlowanje a řadwėlowanje řhřknych wutrobow řmozowac. Tola njeřadwėlowachu! Njeřadwėlowachu teř, jako jich hiřcće dwójzy w pšchichodných mėřazach w dalokosći nimopłowaze kóđe norichu. Bóđe, kotrež niczo wo tym njewėdžachu, so tam na Crosėt-kupach řhřkapolni ludžo řchepotajo na pšchibliženje kóđžow cžakachu, wostachu rad lubje řdalene wot řkalow tutnych puřtych řupow a jėdžechu daloko wołoko nich. — Budž jeno wołomiti w řwojich myřlach tam njes tutymi snjesboženemi a hladaj i nimi sa kóđu, kotraž nimo jėdže, a ty budžes řrořumicž nėřčto wo tym, sčto to řeka: žiwy być a tola mřecž! —

Tať bėchu tam dale žiwi w řwojeje řhřkowpořnej, řtruchkei řamotnosći. Cžėlne a duchowne napinanje, njeřořahaza řproba, a njeřjedra, to wšcho hromadže bė pšche wjele sa nėkotrých njes nimi. Šchorichu a ležachu tam bjes řekářřeje pomozy a řekářřtwwow. Bjes džiwa, so nėkoti teř wumřechu. Kať dołho hiřcće — a wšchitkich potřeji tutón dónt! Tole pšched řobu widžec a niz řadwėlowac, to je wjele, to je řjekowřtvo wėry! By ty byť tajki řjek?

Tohajki bėchu nėť dawno hižo řupu wopuřcćite. Nařberaných jeji bu mjenje a mjenje. Tola tu řo i nowa řjewi: Šdyž nuja najwjetřcha, Bóža pomoz najbližicha! Nimalė bėchu jeja wšchė řjedžene, tu bližesche řo ře řupje cžėmna mřócžel. Wšchitzy hladachu k njej. Cžim bóle řo bližesche, cžim bóle řo džiwachu: Cžėmna mřócžel bėchu řtatřkazy lomowow abo cžorných mřowow abo cžorných rybacřkow. Teř tute pšchilecžachu, so bychu, kaž

tohajki, tu na řupach lahnyťe. Snjesbožených řastarachu na dwař mėřazaj i řprobu, kotruž tući w jejach a mlodých namařachu. Dołhož móžno, řberachu jeja a řhowachu je sa pšchichodne cžahy, a tuž mėřachu wřsche, hdyž cžorne rybacřki řupy wopuřcćichu. — Praj, njeřopomni cze to na to, sčtož piřane Marka 8, 8 a Matth. 15, 37: „Woni jėdžichu pať a buch u nařpčeni a nabėrachu řbntřknych řruřčkow řydom řorbow.“ —

Bėchu tam nėť hižo pječ mėřazow w řwojim jastwoje, kotrehož njeřmilny doładowať bė morjo. Sařo bė řebi řhorosć nėkotre wopory řadaťa; a to řadym džiw. Džiw wjele bóle to, so tam hiřcće bėchu; a to žiwi a to pšchezo řařo i nowa řastarani, řastarani po cžėlnym a po duchownym.

W řaschėžu, kotryž bėchu wukhowacž mohli, bė teř biblija byťa. Kóđe ranje cžitajře prawiđkať (Steuermann) i njeje nėkotre řtawy. — Řapitan bė pšchi snjesboženju kóđe řmjercž namařať; řořmy bėchu jeho pšchi řraženju i kóđe řtorhnyťe a jeho w řymnym morju pohřebale. — Tute bibliře hodžiny bėchu snjesboženym kóđe ranje i nowa pořpłnjenje, a i kóđe ř tajřej nutrnosću bu jim řpadowaza nadžija řařo pořpłnjena. — Njebė Bóh tón Snjes to wšchitko derje cžiniť, so i řprobu sa cžėlo jim teř da řprobu sa duřhu? —

Cžorne rybaki bėchu řo wotřalite. Sařo bėchu tať daloko, so pořlednje řuři řuřachu, so blėdej řmjercži do horeju woczow wudžerachu. Tola, dofelž domėru na Bóha teho Snjesa njeřpuřcćichu, njeřwopuřcći Bóh tón Snjes jich, řcžini nowy džiw, da jim i nowa manna i njebjeř. Řingwine abo tućnať řo bližachu wo njenalicžomných cžřjódach. Tućnať řu ptať tať wulke kaž řjana řacžka, njeřmóžea pať řetacž, dofelž maja řřipařwe řchidle; cžim řėpje pať móžea řłowacž a řo nurjecž. Šsu wořebje jara tućne a řožuch i lutyh řuřtyh řjerjow woblecžene.

To bė džakowanje a wjeřelenje, to bė pilne džėlanje a bėhanje! Wo tyřkazach nařberachu jejow, so bychu je řhowali sa dalřche mėřazy a tať mėli jėřcž, hdyž tućnať řařo do dala. Tola niz jeno i jejemi řastarachu tute ptať snjesbožených, nė, bėchu jim wot Bóha teho Snjesa póřlane, jich teř řastaracž i druhim, sčtož jara nusne. Sačž runje bėchu jara lutowali, bėchu tola to i morja nařberane drjewo pšchetřebali. Hižo bėchu dyrbjeli nėřčto njeđzel bjes wohenja a tať bjes řepjenja być! To bė dwójzy, trójzy řlė pšchi wřchej druhej nuřy a pšchi wřchėm druhim wulřim řradanju! Nėť dobuchu řebi i bėla tućnaťow řepidlo, kotrež jim na dołhi cžah dořahajře. Wo džėřacžtyřkazach buch u ptať, kotrež njeřmóžachu je řwojich hněřdow cžėknyć, morjene a jich bėl a tuť hromadžene a řehorunja jich řože i řožuchom i lutyh řjerřow. A cžohodla teř tute? Drařta bė dođžeržana, padařche jim i cžėla; tuž řotowichu řebi i tutnych řožuchow druhu notwu a sa wobřtejnoscze jara pšchihódnu.

Řuřa řo wřchello řuřa; nėť řjewi řo jim, sa cžo tamne wukhowane pšchėřkóncžniťi dobre. Želeřne wobrucze tutnych maja, kaž cži řnate, na jenym řónzu wuřchlo, pšchi kotrymž je řida abo druhe řkanje pšchicžinjene. Tute řeleřne wobrucze buch u rořleřnjene a tón řónz pšchi řlėntku pšchezo řóncžojty řcžinjeny kaž pola jeřty, a tať mėřachu řyle řhmane jeřty a móžachu řebi notwu drařtu řchicž. Ale hdyž niczow nabracž? To řcžahachu dođžeržane nohajzy řorje a wuřichu tať wořmu a bařmu sa nteže a nimo toho řtwjelza twjerdeje řrawy, kotraž tam rořcćesche. Tať řchijachu a nařchichu řebi, sčtož řřebachu, njech bėchu cži tať i nowa řwobleřani teř džiwneho napohłada. —

Šsedny mėřaz bė řo tať minyl. Šřydom mėřazow wo tutym mórřkim jastwoje, kotrež řtražowane wot řtajnje řchumjazeřo, řenje njeřřemazeho řtražowarja, kotrehož mjeno: morjo! Móžes ř drje nėť tróřku dorowunicž, sčto to řeka!

Tucznati běchu kupy jako wopuščežite. Njech tež runje hlód njebrožesche, bě tola zylé pschebywanje a žiwjenje tak nje-pschihódne a srudne, jo hromadže i wjedrom bóle a bóle schłódnje na snjesboženych skutkowasche; buchru bóle a bóle hubjeńšchi; wó-žom i nich bě hižo semrělo; najwjazy i nich bě khorowatych a žo jenož tak někał po skalach wołolo wleczejsche. A bychu-li žamo nowe cžrjody ptakow pschilecžate, jchtó wě, hač by jim to wjele pomhało! Wozu jim bóle a bóle wotebjerachu; běchu hižo pschejara wošlabnyli! —

Skónčnje bě nětk Bóh luby Snjes nutrne próstwy snjesboženych wušlýchak. Wumožaza lódž pschiptowa, jich wušwobodžicž je styska potneho jastwa. Na waliskorybjazej lódži cžinjachu wšcho, jchtóž móžne, ja nich, hladachu jich pschecželniwje, jich ja-štarajo se wšchém, jchtóž musne. Tuž žo po cžasju jako šhrabachu.

Lódž wjesesche jich k polnozy. Tam jetka žo i dwěmaj dru- himaj. Tutej wjaschtej snjesboženych žobu na jěsbu do Awstra- listeje. Waliskorybjaza lódž wošta w tamnych kónčinach, jo by dale walryby lojita.

Tak bu 52 cžłowjekow wumožonych psches ptaka. Bože pu- cže žu džiwne pucže! Sbožowny, sbóžny tón, kotryž duzy po taj- fych puczach žebi šhojwa nadžiju a dowěru do Boha! P. n. R. W.

Zyrkej a stat.

Stockholm! to je heřko nětkle po wšchěch zyrkwinstich nowo- nach a cžasopisach po zyléj semi, a tež wšchě móžne druge nowiny wjedža wo tutej konferenzy powědacž. Dženž tu někotre wažne žłowa, kotrež njes drubimi presidenta wubjerka ewangelskich zyrkwjow, D. dr. Kapler, wupraji, wotmolwjejo na powitanje šchwediškeho krala 19. augusta: „My wšchitzy sacžuwamy, so žmny pschi wotewrjenju tuteje žiwětoweje konferenzy ja praktiske — abo do skutka stajene — šchescžijanstwo wobdželeni na po- dawku, kotryž wulzy wažny ja stawisny zyrkwje. Na konzilu — zyrkwinej šhromadžińje — w Nizaea, kotraž 1600 lětno wopo- minanje šchescžijanstwa lěřža džerži, to bě a wot tuteho niž wjazž, so by byla wuhotowana wolumeniška — powšchitkowna — šchescžijanška šhromadžińa tajkeho wobžaha kaž tuta . . . My cžzemy dženža to, jchtóž wopšchijecže a bohatstwo šchescžijan- škeje wěry, wutrybacž ja to, so dopjelnjamy hlowne nadawki, ko- trež nam nastawaju je šhromadneho žiwjenja w štace a we šjednocženstwje njes žobu a je šhromadneho žiwjenja ludow njes žobu. My cžzemy, so nascha wěra škutkuje jako žiwa móž. . . . Najkeho wušpěcha nasche prózowanie směje, to njewěmy, to tež my jako šchescžijenjo njetryebamy wjedžecž, to cžzemy stroschtni a ponizni tomu jenemu porucžicž, w kotrehož njenje a žkuzbje žo tu šhromadžimny. Džělo nascheje konferenzy stawa žo ja žyly žiwět; pschetož pořlednja wosriřaza pschicžina wšchěch nusow cžło- wjestwa je wšchudžom ta žama, njenujzy ta, so žu žo ludžo šdalili wot Boha.“ Powjescže wo džěle konferenzy nam pokasuja, kał žwěru a i kałkim napinanjom tam džělaja, so bychu hoberške cžeže a nadawki tajkeho powšchitkowneho šjěda pschewinyli a dozpili, so nam hižo i tuteho přenjeho pospyta tež něšchto trajaze ja dalsche cžasžy wostanje. Dróbnischedeho njech tež jenož najwaž- nischedeho i tuteho wažneho džěla podamy tež my tu w pschichod- nyč cžišlach. — Tuta konferenza je nětk skónčena. Druha wulzy wažna šhromadžińa je žo hnydom pschisamtknyla, nje- nujzy „Powšchitkowna ewangelsko-lutherška konferenza“, a to we Oslo. Wo tutej nam wěscže tam žobu pschebywazy žerbisfi farar tu dróbnischedeho žam powě. R. W.

Wschelle f bliska a f daloka.

Duzy po puczju nashonisch wšchelakeho, wožebje tež, hdyž to tak w šchwórtrej wjadowni w želesnizy jědžesch. Steji tam napi- žane, jo žo nježmě we wosach nicžo pschedawacž; tola, to njesa- džěla, jo to cžinja. Tak posficža młody mužisfi i žnjenskim wobra- žom wuhotowane kopjeńko; njetryebajč je hnydom kupicž, jenož do njeho pohladacž; je němiske, na nim steji něšchto wo mižion- štwje a ja mižionstwo. Njewěsch-li, jo je „Internationale Traf- tat-Gesellschaft“, naklad ja adventistow žedneho dnja, žnadž žebi kopjeńko kupisch w mēnjenju, jo i tym něšchto dobre ja Snjesowe mižionstwo njes póhanami cžinisch. A kaž žo to tu duzy po puczju stawasche, tak stawa žo tež po domach. — Sajimaze žu — njech tež husto doscž niz šwježelaze — rošmolwly wo zyrkwinstich prašchenjach a naležnoscžach. Džiwacž dyrbisich žo to husto, kał tam to wo wězach mudruja, kotrež njesnaja, i kotrymž žo njeřbu tež dróbnischede a hlubischede jaběrali; wjele hušcžischo žlyšichich pał žwaričž; a cžehodla? Tohodla, dotelž jo njedowidža abo nochzeja dowidžecž, cžehodla to a tamne nusne a cžehodla to a tamne dženža hinał hač psched 10 lětami. Šwježelisch pał žo kóždy ras, hdyž wušlýchisich něšcho ja zyrkej a wěru wěcžecž i rošbudno- ježu a i wězywustojnoježu a bjes džiwanja na hanjenja a roženja. A runje tak žo šwježelisch, hdyž wušlýchisich rošbudne, njech tež jednore a krotke žłowcžko jednoreho mužiska a žonki, kotrež žiwědcži wo lubošcži a žwěryje, kotraž wostanje na kóždy pad a wšchudžom Žesukowa. Š tehole wšchedeho, jchtóž tak duzy po pu- cžu nashonimny, móžemy žebi wjele žobu wšacž domoj a móžemy wjele nawuknyč ja to, so bychmy byli duzy po puczju jako šche- ječžijenjo! —

Afrika ma na 130 million wobydlerjow. Š tutych je pó- hanow 80 million a mohamedanow 40 million. Šchescžijanow bydli jich tam na 10 million. Š tutych žlyšcha jich 7 millionow k abežiniskim, koptiskim a romiskim zyrkwjam; Cži drusy žu pschiwikowarjo ewangelskich zyrkwjow. Romiška-katolška zyrkej šapocža w Afrizy i mižioniskim džělom kónž 15. lěštotka, ewan- gelske zyrkwje žu i nim wo wjele pošdžischo šapocžake. Přenjej protestantiskej mižionaraj w Judiskej, Ziegenbalg a Wlitšchau, běšchtaj namohwjałoj k mižioniskemu w Afrizy; na tole namohwje- nje pošlachu 1737 cžězy bratšja mižionara Jurja Schmidta do Afriki; tutón bě potajšim přeni mižionar ewangelskeho wěrywu- jnacža w Afrizy. — Šsmny cžitati, so mižioniske towarštwu Něm- škeje, tak tež nasche Šakške, i tutym lětom 1925 pocžinaju jako i nowe mozu tam džělacž pschecžiwu póhanštwu a mohameda- nižmej. Ale to hoberške wojowanie, hdyž jich to tam hišcže 120 millionow.

— **Kał džiwnje Bóh tón Snjes pomha!** Ššlyšchimy rad, so naschi cžitarjo žo wježela na tutom powědańcžu a so do žyła rad tež dlěšche powědańcžka naschedeho kopjeńka cžitaja. Tuž žo šamolwjamy, jo bě tydženja — 23. augusta — pokračowanie žmylnje wuwostalo. Dženža móžecže nětko cžim bóle žebi wu- cžitacž, kał džiwnje Bóh tón Snjes tym na tamnych nješpodli- wnych kupach pomhasche. — Š dobom tu prošymy wo to, so bychu žo nam powědańcžka abo podobne wudželki, po móžnoscži origi- nalne, pschipóšlake; žmny rad šwólniwi, je wosjewicž, jeli so žo ja nasche njedželške kopjeńko pschihodža. farar Wyracž.